

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Trg Svobode, 6 — Izhaja enkrat na mesec — Izdaja Slovensko katoliško prosvetno društvo »Franc B. Sedej« iz Števerjana — Registriran na sodišču v Gorici, dne 7. marca 1969, štev. 72

UREDILI: ANKA IN ALENKA ČERNIC - IDA KOMJANC - SILVA KLANJSEK - ZVONKO SIMČIČ - MARJAN TERPIN
UPRAVNI SVET: MIRKO HUMAR - BORIS HLADNIK - EDJ HLEDE (odgovorni urednik)

ŠTEVERJAN PRED PRVO SVETOVNO VOJNO

Števerjan, dne

21. aprila 1974

Leto VI. - Štev. 4

IV. ZAMEJSKI FESTIVAL NARODNO ZABAVNE GLASBE V ŠTEVERJANU.

Čez dober mesec bodo med Borovci v Števerjanu zopet zaigrale vse se le in prešerne harmonike zbrane iz vseh slovenskih vetrov.

S Loroške, Štajerske, Dolenjske, Gorenjske, Notranjske, Goriške in Tržaške.

Prelepe slovenske melodije, ki so jih za to priliko pripravili navdušeni narodni muzikalisti in jih bodo v športnem medsebojnem tekmovanju izvajali, bodo brez dvoma navdušile vse nas, ki se bomo za to izredno priliko zbrali v Števerjanu!

Gotovi smo, da bo tudi letošnji festival dosegel svoj cilj združevanja in spoznavanja vse slovenske mladine.

VELIKA NOČ - PRAZNIK CERKVENE POMLADI V SVETEM LETU 1974

Kakor je znano, je bila prva velika noč za Izraelce tista, ko so odhajali iz egiptovske sužnosti. To je bilo ob polni pomladni luni. Pod vodstvom Mojzesa so Izraelci zapustili dežele sužnosti, kot svoboden narod so se napotili v deželo, ki jim jo je Bog obljubil po očakih: Abrahamu, izaku in Jakobu. Za Izraelski narod je začelo novo življenje, prava narodna pomlad. A prej ko so dospeli v obljubljeni deželo, so morali skozi puščavo. Več let je trajalo to potovanje. Vsako leto pa so slovesno obhajali spomin na rešitev iz sužnosti, obhajali so veliko noč. To pa se je ponavljalo vsa leta do Kristus, ko je z apostoli obhajal veliko noč. Uživali so velikonočno jagnje, ki je bilo predpoda Odrešenika Jezusa Kristusa. On se je kot nedolžno jagnje daroval, da bi rešil sužnosti greha in smrti vse človeštvo.

Z veliko nočjo, ko je Jezus trpel, umrl in od mrtvih vstal, je za odrešeno ljudstvo, za Cerkev, božje ljudstvo nove Zaveze, začela nova doba in prenova človeštva. Za božje ljudstvo je velika noč prva pomlad. Kar se dogaja vsako leto v naravi, v pomladi, ko se vse prebuja in vstaja k novemu življenju, to se vsako leto ponavlja v Cerkvi, v dušah božjega ljudstva. Pomlad, letni čas življenja, ki vstaja iz zimskega počitka, nam prinaša veliko noč, praznik življenja, ki izhaja iz groba. Letošnja velika noč pa sovpada s svetim letom, ki ima namen prenoviti krščansko življenje s tem, da se prenovimo v Kristusu, da se vsak izmed nas potruji, da bi bil podoben Kristusu v mišljenju in obnašanju. Kristusovo vstajenje je podoba in zagotovilo našega vstajenja. Sveti oče nas s svetim letom spodbuja, da se zdranimo iz naše duhovne lenobe, ki nas združuje, da bi se prenovili v Kristusu, spravili z Bogom in brati.

Jezusovo vstajenje je temelj naše vere. Z vstajenjem je Jezus dokazal, da je božji Sin, ker je premagal smrt in greh, satana in njegovo kraljestvo, ustanovil božje kraljestvo, katerega ne bo konca. Jezusovi nasprotniki so se dobro zavedali pomena Jezusovega vstajenja. Zato so zahtevali od Pilata, da je grob zastražil. Ko pa so ljudje ugotovili Jezusovo vstajenje, so podkupili straže z denarjem, naj trdijo, da so apostoli Jezusovo telo iz groba, ko so oni spali, ukradli in skrili. A morejo biti speči vojaki zanesljive priče? Kaj morejo pričati, če so spali? Hudobni duh tudi sedaj skuša uspraviti mnoge kristjane z nlačnostjo ali celo z nevero. Taki dremajoči ali zaspali kristjani ne morejo pričati svetu o Kristusu, ki je smrt premagal, ki je od mrtvih vstal. Zanje največji praznik gre mimo njih brez sledu, tudi v svetem letu! Obhajajo veliko noč s stari kvasom hudobije in malopridnosti, kakor se izraža sv. Pavel. Postregajmo stari kvas hudobije, da bomo novo testo, slecimo starega človeka in oblecimo novega človeka, ki je ustvarjen v resni pravičnosti in svetosti po Jezusovem uzoru. Na temeljni resnici naše vere, ki je Jezusovo vstajenje, je treba zgraditi novo stavbo krščanskega življenja in prepričanja. Če smo dosledni, bodimo budne straže krščanstva in narodne zavednosti po zgledu naših junaških prednikov na Primorskem!

Či častno za prepričanega kristjana, da ne čuti potrebe, da bi se spravil z Bogom in z brati niti za veliko noč in za sveto leto. Kristus nas je spravil z Bogom, je za svoje ovce življenje dal. Prav na veliko noč zvečer je dal apostolom oblast odpustiti grehe. Sveta spoved je prvi dar velike noči, Jezusovega vstajenja. Da bi pa mogli živeti spravljani z Bogom in brati, Jezus nam daje pomoč

s kruhom iz nebes, ki bi morala biti stalna hrana za naše duše, pomoč naši slabosti. Postavil je daritev love Zaveze, dal oblast apostolom darovati daritev in hraniti naše duše s kruhom močnih. Premalo je za zavednega Kristusa, če projne sveto obhajilosano enkrat na leto. Hudobni duh in duhovni svet bo v nas prevladoval, če se ne bomo pogostoma srečevali s Kristusom in se hranili s kruhom božje besede in s kruhom iz nebes.

Letošnja velika noč ne sme mimo, ne da bi prinesla pomladne prenovne v naših dušah. V naši duši naj izgine zina greha, razvad in duhovne ohromelosti. Na temelju vere je treba nadaljevati duhovno zgradbo. Drugačno bo vera opešala, padlo bo upanje in omrznila ljubezen. Ostali bomo nezgrajeni Kristjani! Od takih pa ne bo imela Cerkev ne narod, koristi.

Kristusovo vstajenje je rodilo in ustvarja novega človeka. Naj predramo našo zaspano krščanstvo pri nas na Primorskem. Taša prenovitev v Kristusu bo prinesla prenovitev našega ljudstva, novo pomlad. Kristus je naša luč in naša rešitev. To želi vsem bralcem Vestnika za letošnjo veliko noč, ki soupada s svetim letom,

Dušni pastir

VISOKI ŽIVLJENSKI JUBILEJ

Dne 14. marca 1974 je praznoval Kar-l Klanjšček 90. rojstni dan. Karla poznamo kot uglednega števerjanskega moža, ki je vrsto let zvesto sodeloval in podpiral kulturno življenje v naši vasi.

Čeprav malo pozno mu ob tako lepem jubileju, želi še mnogo srečnih in veselih dni v družbi svojih domačih uredništvo Vestnika ter društvo F.B. Sedej.

PRVI MAJ.

Tudi letos bo ob prvomajskih praznikih v Dvoru razstava briških vin, ki jo prirejajo vinogradniki iz Števerjana in Oslavja.

V istih dneh bo p.d. "Briški grič" priredilo običajno slavlje in s tem združen ples.

ŠTEVERJANSKI PRAZNIK OB DVAJSETI OBLETNICI USTANOVITVE-OBNOVITVE SLOVENSKEGA KATOLIŠKEGA PROSVETNEGA DRUŠTVA "FRANC BORGIJA SEDEJ"

V nedeljo 24. marca 1974, je bilo v Števerjanu praznično. Društvo "Franc B. Sedej" je proslavljalo dvajseto obletnico obnove. V ta namen so člani pripravili primerno akademijo in pokazali, da kljub vrvežu modernega sveta, zvesto ohranjajo in gojijo ideale naših očetov.

Po pozdravu predsednika Aleša PINTARJA, ki je izrazil svoje zadovoljstvo nad srečanjem vseh tistih, ki jim je pri srcu kulturno udeleževanje naše mladine, in po zgodovinskem orisu delovanja društva, ki ga je podal odbojnik Marjan TERPIN, je sledil kulturni program.

Program je v glavnem obsegal vse to, kar lahko dandanes nudi na kulturnem področju števerjanska skupnost. Obsegal je namreč nastope najmlajših in pa starejših članov.

Tako smo na začetku lahko prisostvovali ljubkemu nastopu naših malčkov, ki so pod vodstvom Snežice ČERNIC zapeli par lepih pesmi. Skupina otrok nam je nato pod taktirko g. učiteljice Ade ČERNIC, podala na tolkala neka narodnih motivov.

Mešani zbor društva, je podal dve pesmi pod vodstvom neutrudnega dirigenta Hermana SREBERNIČA. Pesmi so prijetno izzvenele, zlasti bi lahko pohvalili interpretacijo moderne pesmi "Na Posavju".

Slišali smo tudi ansambel "Veseli Števerjanci", ki je že parkrat nastopil, tako v Gorici, kakor v Števerjanu.

Drugi del sporeda je pričel ansambel "Lojze Hlede", katerega program je povezoval humorist Jožko MUŽIČ. Seveda lahko z veseljem beležimo uspeh, ki ga zlasti v novi sestavi, od koncerta, do koncerta dosega ta skupina.

Dramska skupina se je ob tej priliki oddolžila spominu našega največjega tvorca slovenske kulture Franceta Prešerna in predstavil a del monumentalne zasnove Krsta pri Savici, kakor si ga je zamislil slovenski pisatelj Zorko Simčič. Nastopili so Ida in Simon KOMJANC v glavnih vlogah Bogomile in Črtomira, ter Marjan TERPIN kot duhoven. Zlasti je poudarila idealistično zamisel izvirna glasba, ki si jo je zamislil Robert BERETTA ter sinfonična igra luči Dušana ŠKORJANCA. Suflirala je Silva KLANJSČEK. Uvod h Krstu je podala Jožica SIMČIČ.

Prvič je nastopil domači oktet, za to priliko sicer ojašen, ki je res presenetil s svojo dobro interpretacijo. Dirigiral je Herman SREBERNIČ.

Spored je zaključil zbor "Lojze Bratuž" iz Gorice pod vodstvom dirigenta Stanka JERICIJA. Seveda velja poudariti, da je zbor s svojim odličnim izvajanjem pravzaprav dal pečat vsej proslavi.

Vse točke programa sta domiselno povezovala Jožica SIMČIČ in Stanko ŠKORJANC.

Pozdrave Zveze slovenske katoliške prosvete iz Gorice, katere

aktivni član je števerjansko društvo vseskozi od ustanovitve, je prinesel tajnik dr. Silvan KERŠEVAN .

Vabilu društva so se tokrat odzvali Števerjanci in prijatelji v velikem številu, česar smo bili zelo zadovoljni. Med prisotnimi smo lahko videli števerjanskega župana Stanislava KLANJŠČKA, deželnega svetovalca dr. DRAGOTA ŠTOKO, monsinjorja Rudija KLINCA, prof. Rada BEDNARIKA, dr. Slavka BRATINO, g. Ivana PRINČIČA iz Krmina. Seveda smo z veseljem pozdravili med nami predstavnike beneških Slovencev Dina DEL MEDICA in Marka PERIČIČA, ki sta zastopala beneški društvi "Emigrant" in "Ivan Trinko".

Ob tem, čutimo dolžnost, da se zahvalimo vsem, ki so resnično pripomogli k uspehu akademije in tistim, ki so vse do današnjega dne podpirali društvo. Zdi se nam nepomembno, bi tu naštevati imena, ker smo prepričani, da so dotični pripomogli ruštvu ne z namenom, da bi jih zato imenovali na koščku papirja, temveč iz lastnega prepričanja o važnosti obstoja in življenja društva, natem koščku slovenske zemlje.

IK

ZADNJI SESTANEK STARŠEV NA ŠTEVERJANSKI ŠOLI.

Prve dni marca je vodstvo števerjanske šole sklicalo običajni sestanek staršev. Kar na začetku naj povemo, da je bil to sicer sestanek a skrajno reven saj se ga je udeležilo reci in piši komaj 9 ali 10 staršev. Na drugi strani smo lahko videli 9 učiteljev in ravnatelja. Otrok je kakih 40. Torej je bilo razmerje skrajno nezdravo za potek števerjanske šole. Ravnatelju verjetno ni pri srcu vse to in njemu ter šolskim oblastem je kaj malo mar števerjanska šola, ker bi sicer na prejšnje ugovore in predloge staršev in števerjanskih izvoljenih oblasti že ukrenili, da bi do takega stanja ne prišlo.

Saj so nam v večini (tisti seveda, ki se sestanka niso udeležili)

na vprašanje zakaj jih tam ni bilo, odgovorili, da itak se tam vedno mlatijo iste čenče in niso ne vodstvo ne učitelji dovzetni za nobene želje in zahteve staršev. Seveda bo tako stanje privedlo brez dvoma do nekaterih hudih posledic in nekateri starši že sedaj pretijo, da bodo svoje otroke poslali v šolo drugam.

Mi opozarjamo zadevne oblasti, da to upoštevajo in povzamejo potrebne ukrepe dokle je čas, da se izognemo neušechnostim, katere bi največ škodile prav števerjanski šolski skupnosti.

ŠTEVERJAN	21. SEPTEMBRA	1943
ŠTEVERJAN	21. SEPTEMBRA	1943
ŠTEVERJAN	21. SEPTEMBRA	1943

n a d a l j e v a n j e
mt

Milka MIKLUS iz Ščednega pripoveduje:

KAKO JE RAZPADEL FAŠIZEM (8. septembra 1943).

Bili smo vsi srečni in veseli. Mislili smo, da je konec vojne in da je zmaga naša.

Po vseh hišah so vihrale slovenske zastave, ki smo jih že poprej pri-skrbeli in skrivali.

Zadoščenje smo pa vendar imeli, ko smo se rešili tistoga črnega, ki nas je taral dvajset let.

Bili smo takrat v mladih letih in nismo imeli nobene svobode. Koliko stvari se je torej zgodilo v tistem septembru.

Nenadoma je prišlo povelje, da pripravimo pohod na Gorico. Takoj smo se organizirali. Mlado in staro. Moških je bilo sicer le par starih. Večinoma so bila dečleta, žene in otroci. Pred nami je korakalo le par partizanov. Dajali so nam korajžo. Zvrstili smo se ter šli po Oslavju dol proti Gorici prepevajoč. Oblekle smo se v plava krila in bele bluže. V rokah pa smo imele slovenske zastavice na glavi pa vsi "titovke".

Šli smo z občutkom, da je Gorica že naša. Ko smo prišli v mesto smo peli še bolj korajžno, posebno po ulici Corso. Krenili smo proti sodnji in tam kričali vse sorte. Zahtevali smo naj izpustijo zapornike in res so jih nekaj izpustili. Spominjam se Ladeta Drufovka, kako je začel vseh objemavati, ker je bil vesel, da so ga izpustili iz zapora. Z njim so spustili na svobodo še nekatere druge.

Orožniki, ki so bili nasproti sodnije, so nas nemo gledali z vseh oken in z ograje. Če bi spustili samo en rafal bi nas lepo vse posmodili.

Potem smo šli proti Kvesturi. Tam je nek partizan naredil kratek govor, nakar smo jo udrli skozi Grojno in Bukovje do Križišča. Tam je spet spregovoril nek partizan z Oslavja nekaj važnih reči. Spominjam se ga, ker je nedavno od tega umrl v umobolnici. Ampak takrat je bil čeden fant. Tako je začel: Tovariši in tovarišice, bojšče lepo domov in skrijte vse tiste reči, ker vojne še ni konec. Iznobili smo se enega sovražnika, ampak zdaj nam je na vratih še hujši. Ta bo še bolj zvijsal rep, tega se bo še težje znebiti.

Bili smo zopet žalostni in pobiti.

In res: prava vojska se je šele začela.

(dalje prihodnjič)

(nadaljevanje)

V prejšnji številki smo se v glavnih obrisih seznanili z nalogami sodobne gospodinje, poglejmo sedaj pa, kako se mora gospodinja ravhati pri čiščenju in vzdrževanju oblek.

Z vzdrževanjem oblek bomo imeli manj dela in skrbi, če bomo iz takih tkanin, ki se čimmanj močkajo in so obstojnih barv. Zato pravimo, da imajo prednost tista oblačila, ki se manj mažejo, iz katerih lahko hitro odstranimo umazanijo, ki se poleg tega še hitro sušijo in jih ni treba likati.

Čiščenja občutljivih tkanin se ne lotovajmo, če ne poznamo njihovih lastnosti. Prav tako ne čistimo madežev, če ne vemo, od česa so nastali. Madeže na raznih oblikah poskušamo najprej očistiti z milom in mlačno vodo. Šele če s tem ne dosežemo ničesar jih očistimo na kemičen način. Seveda poznamo več vrst madežev, ki jih čistimo na različne načine, glede na tkanino na kateri so nastali. Tako na primer:

Maščobni madež na volnenem blagu očistimo na suh način, tako, da ga bogato potresemo s smukec (talko). Nekaj ur pustimo tako, nato pa izkrtamo.

Masten madež na bombaževi tkanini odstranimo s vročo sodovo vodo in milom. Ovratnike očistimo s bencinom in smukec. Volneno krpo namočimo v bencin ter drgnemo po madežu toliko časa, da izgine. Nato madež pokrijemo s pivnikom ter ga prelikamo s vročim likalnikom.

Madeže oljnatih barv: očistimo tako, da jih drgnemo s krpo namočeno s terpentinom (aequa regia).

Z voskom pokapane tkanine očistimo tako, da madež pokrijemo s pivnikom ter preko njega likamo z vročim likalnikom. Pivnik predstavljamo tako dolgo, da madež izgine.

Rastlinske madeže odstranimo tako, da jih namočimo in operemo v amonijaku ali špiritu. Ti tekočini pa segrejemo tako, da ju zlijemo v majhen kozarec ali posodo in to vtaknemo v posodo z vročo vodo ter ju na ta način segrejemo.

Sadne madeže očistimo kakor rastlinske.

Črnilne madeže odstranimo tako, da jih namočimo v mleko. Če pa ostane še kakšna sled, pokapamo madež z limonovim sokom, nato madež operemo z milom in mlačno vodo.

Usnjene rokavice čistimo tako, da v 1 litru vode raztopimo toliko dobrega mila, da voda med prsti zdrsnj ter dodamo dve žlici kuhinjskega olja. Tekočino, ki naj bo mlačna, razpolovimo: v prvi polovici rokavice dobro operemo, v drugi polovici pa jih izperemo. Oprane razvlečemo v prvotno obliko, zavijemo v suho krpo in jih sušimo na zraku, nikakor pa ne na soncu ali pri peči. Suhe zdrgnemo z roko, da postanejo zopet mehke.

"Pozdravljen, kralj cmokov!" so se možje spoštljivo priklonili.

"Kje imaš pa prestol in krono in žezlo?" so ga možje ogovorili.

"V skledi pri babici in dedu", so je zasmejal Cmokec Poskokec. Rokodelci so potegnili vsak svoje vilice iz torbe in se zarežali:

"O kralj, dovolj je burk in šal! Lačni smo! Zdaj te pojemo."

Cmokec Poskokec se je ustrašil, da se je prokucnil vznak. S povzdignjenimi rokami je prosil: "Mikarte, ljubi možje! Če ste lačni, vam zapojem pesnico, tako nilo in lépo, da boste koj siti."

Cmokec Poskokec je navihano pomežiknil in zapel:

"Hipla hopla, hipla hopla,
dobra je klobasa topla,
a še boljša je seveda
mastnih cmokov polna skleda.
Ded me hotel je pojesti,
jaz pa hop! po beli cesti.
Če ujel ne dedek ni -
hop! še ranj ne boste vi."

Im jo je ucvrl čez drn in strn, kakor bi ga veter odpihal! Kmalu je izginil presenečenim možem izpred oči. Ostali so z dolgimi nosovi...

Potoval je Cmokec Poskokec in srečal Ribničana. Imel je velikanski koš na hrbtu in v njem suho robo: sita, rešeta, lesene krožnike, vilice in žlice.

"Dober dan, Ribničan Vrban, po celom svetu znan! Kam pa ti tako san?" ga je Cmokec Poskokec vprašal.

"S košem po denar", je šegavo odgovoril Ribničan. "Kam pa ti?"

"Jaz pa na vojsko", je tjavdan bleknil Cmokec. "Veš, nisem navaden cmok, general cmokov sem!"

(se nadaljuje)

.....

Obvestilo: OBČINSKA KNJIŽNICA

Občinska uprava javlja vsem, da je v Števerjanu odprta občinska knjižnica v bivši šoli na Valerišču, vsak TOREK, ČETRTEK in SOBOTO od 18^h do 20^h.

.....

ZA VESTNIK SO DAROVALI:

M.M. 1.000 - KomjancIvo 5.000 - Blažič Vogrič Aleksandra
3.000 - N.N. 3.000 - Pintar Žefina 1.000 - Terčič Alenka 1.000 -
N.N. 5.000 - Brajnik Agata 2.500 - M.D. iz Gorice 1.000 - Pera
Maria 10.000

.....

Nadaljevanje

B O Ž I Č P O D Š M A R T N O G O R O

(Ada Gabrovec)

Še več dni po operaciji je Vera nihala med življenjem in smrtjo. Zdravniki so se zanjo silno bali, zlasti Vojko si je z vsemi močmi prizadeval, da bi ji rešil življenje. Nikoli je ni pustil same. Ponoči in podnevi je skrbela zanjo diplomirana bolničarka. Tudi Ludvik, ki je pred mesecem dni dobil službo na medicinskem oddelku v bolnici pri Rdeči hiši, je svoj prosti čas prebil ob njeni postelji. Vojko je po naključju dobil iz Pariza, kjer je imel prijatelja zdravnika, neko zdravilo, ki je takoj učinkovalo, in Veri se je obrnilo na bolje. Vojko in Ludvik sta bila presrečna, Vera sama pa je kazala prav malo veselja do žbljenja. Ludviku se je včasih le bolno nasmehnila, Vojka pa ni nikdar pogledala v obraz; ko se je približal njeni postelji se je vsakokrat obrnila v stran ali pa zamižala. Vojka je tako ravnanje silno bolelo. Mileni ni o tej zadevi črnil niti besede, sam je nosil v srcu to svojo bol.

Vojna je šla h koncu. V deželo je prišla pomlad. Vojko si je močno zaželel preživeti velikonočne praznike s svojci na Vipavskem. Toda želja se mu ni izpolnila. Ostalo mu je na razpolago le toliko časa, da je na velikonočno jutro pohitel k procesiji Vstajenja v cerkev na Briškem hriču. Kljub vojni, so tamkajšnji zvonovi veselo pritrkovali. Vmes se je zmago-slavno glasila velikonočna pesem v sveže pomladno jutro. Jutranja zarja tega velikonočnega jutra je razlila svoj čar na morje belega cvetja, ki se je razbohotilo preko sadovnjakov.

Procesija se je vrnila v cerkev. Sledila je maša. Milena in Vojko sta pristopila k obhajilu. V srcih jima je bilo lepo, kajti kraljeval jima je sveti velikonočni mir. V njuni tihi sreči pač nista slutila, da sta na tem svetem kraju zadnjikrat skupaj.

Sveže jutro se je razvilo v krasen sončen dan. Po kosilu sta Milena in Vojko odšla na sprehod po pobočjih griča med cvetoča drevesa. Vojko se je v polni meri naužil prirodnih lepot. Pozno popoldne se je v avtobusom odpeljal v mesto. Še preden je nastopil nočno službo, se je peljal do Rdeče hiše, da pozdravi Ludvika. Ludvik se je prijatelja močno razveselil, kajti ravnokar je končal s popoldanskim pregledom bolnikov. Tedaj je zabrnal telefon. Klical ga je zdravnik s kirurškega oddelka in mu sporočil da je Vera pobegnila iz bolnice. Vojko je ob tej novici kar onemel. V čašo velikonočnega veselja mu je kanila grenka kaplja pelina.

(se nadaljuje)

BREZPREDMETNA KRITIKA KATOLIŠKEGA GLASA.

V zadnji številki Katoliškega glasa smo lahko prebrali precej povdarnen članek -kritiko o proslavi 20. obletnice ustanovitve števerjanskega društva. Sicer bi nepodpisan članek ne zaslužil nobenega odgovora. Moramo pa vendar povdariti, kor zadeva končno v bistvu števerjansko skupnost, da tako pisanje ni vredno Katoliškega glasa.

Zglasil sem se za to na uredništvu, da bi mi povedali kdo je tista koražna "udeleženka", ki se sramuje javno zastopati svojih kritičnih idej. Niso hoteli povedati. Rekli so le, da je to mlada goriška intelektualka. In tu smo res v hinavski zmedi. Po oni strani namreč uredniki Kat. glasa trdijo, da nimajo zadostnih sodelavcev ne prostora za vse pametne članke. Pa se ti po drugi strani takoj dobijo "intelektualci" v Gorici, ki se tako ceneno spustijo v neokusne, neprimerne in neaktualne polemike. In Kat. glas najde takoj za to prostora.

Mladi gospod čni (kateri pri vsej dobri volji ne moramo odrekati precejšnje doze hinavščine, naj jo ovije v še tako visokoletne namerere) naj povemo le da :

- a) na prazniku v Števerjanu nismo pohvalili nikogar. Niti ustanovitelja društva g. Cobiča. Niti cele vrste Števerjancev in drugih, ki so žrtvovali čas, denar in zdravje za društvo. In v tej vrsti bi jih bilo mnogo, (govorimo le in samo o delovanju društva) pred g. Simčičem.
- b) isto velja za jubilejni Vestnik. Ni bil to kak slavospov komurkoli. Zabeležil je le živo sliko udejstvovanja svojih članov.
- c) akademija ni bila noben proces in sodba delovanja bivšega župnika v Števerjanu kar hoče krivični članek biti.

"Udeleženci", ki evidentno ne pozna razmer števerjanskega društva in življenja nasploh v Števerjanu, svetujemo, da se bolj zanima za vse tiste pozitivne stvari, ki našim ljudem koristijo in jih kulturno dvigujejo, namesto da bolešno išče dlako v jajcu in želi namerno vnašati med Števerjance nove zdrahe.

Seveda se čudimo urednikom Kat. glasa, da botrujejo takim početjem, ki niso v nobenem primeru listu v čast in ne bodo nikakor pripomogli pridobivati novih naročnikov, zlasti med mladimi.

Marjan Terpin